

[Nør Christensen]

Jeg vil begynde med to myter, som fra forskellig side har været søgt inddraget i debatten. For det første den, at nogle skulle ønske at »fejle sagen ind under gulvtæppet«. Den anden myte er den, at politikere dækker over hinanden og ikke kan kontrollere hinanden. For CD er disse to myter måske de værste i hele sagen; de sætter nemlig spørgsmålstegn ved hele vores styreform og troværdigheden omkring politikere.

CD tror ikke, at nogen ønsker at fejle sagen ind under gulvtæppet. Vi er overbevist om, at der har været og er en klar vilje til at nå til bunds i denne sag. Det er bare sådan, at det bestemt ikke er nogen hverken lille eller let sag. Det er derimod en meget stor og vanskelig og indviklet og langstrakt sag.

Nu vel, vi er kommet dertil, at sagen skal forelægges en kommissionsdomstol, og vi accepterer, at sagen er endt dér, men jeg vil gerne hertil sige, at vi håber meget, at det må komme til en så hurtig afslutning som muligt – alt under skyldig hensyntagen til grundighed og forsvarlighed. Vi ønsker absolut ikke noget hastværk.

Jeg vil i øvrigt gerne benytte lejligheden til at fremhæve, at CD har haft et ret afslappet forhold til, om det blev en kommissionsdomstol eller en parlamentarisk kommission.

Allerede under debatten i efteråret fastslog CD, at vi anser det fremadrettede i dagpengesagen for det vigtigste. Man kan da godt bruge megen tid på at søge at finde frem til ansvarsplacering og sammenhænge osv., men langt det vigtigste er vel for fremtiden at undgå tilsvarende situationer. Vi betragter derfor betænkningens afsnit om disse problemer som særdeles vigtige. Vi glæder os over, at de nuværende ministre vil søge at præcisere, hvornår bevillingslove kan supplere eller ændre en retstilstand, og vi er tilfredse med, at man vil tage spørgsmålet om lovfortolkninger og kompetenceregler op.

Men for CD er det også vigtigt, at man beskæftiger sig med, hvordan vi kan sikre, at folketingsmedlemmer får gode og dækkende svar på deres spørgsmål, eller hvordan vi skal administrere en ministeransvarlighed for beslutninger, som de pågældende ministre ikke var orienterede om. Det er på sådanne områder, at dagpengesagen kan få sin måske vigtigste virkning. Det er et arbejde, vi vil prioritere højt.

CD støtter altså beslutningen om at nedlægge en kommissionsdomstol, der kan klarlægge forholdene omkring dagpengesagen hurtigst muligt – med streg under »hurtigst muligt«. Kommissionsdomstolen må ikke få skær af at være en syltekrukke; så virker den nemlig mere skadeligt, end godt er.

Lenger (VS):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til folketingets formand, fordi VS fik tilbudt en slags observatørstatus i udvalget, så vi havde mulighed for at følge med i arbejdet og også i de mange bilag, som udvalget modtog. Og jeg vil også gerne sige tak til SF, som overlod VS en egentlig medlemsplads i slutningen af udvalgets arbejde, sådan at vi også fik mulighed for at bidrage med vores opfattelse til betænkningen.

Jeg vil trække nogle enkelte bemærkninger frem fra vores betækningsbidrag, og dertil vil jeg så føje nogle yderligere bemærkninger.

Vores konklusion er, at der ikke er grundlag for at drage hverken nogen tidligere eller nuværende minister eller nogen tidligere eller nuværende embedsmænd til ansvar retligt set.

Hermed er ikke sagt, at der ikke er begået fejl. Det er der. En af disse fejl har udvalget påpeget i fuld enighed. De fejl, som vi tænker på, er problemet med den manglende lovhjælp og problemet med den utilfredsstillende forrentning af statens midler under deres vej ud til de arbejdsløse, hvor der blev udvist en kritisabel langsommelighed med at finde en løsning. Disse fejl er indiskutable, og derfor deltager VS også i udvalgets opfordring til regeringen om at sikre, at der ikke sker gentagelser.

Men herfra og så til at finde ansvarlige, som oven i købet kan drages retligt til ansvar, er der et stort spring. At dømme en minister eller en embedsmand forudsætter langt mere end blot konstateringen af fejl. Det er der ikke noget specielt i. Sådant bør det være i en civiliseret retspleje, og sådan er det heldigvis også i en stor del af vores retspleje.

Der ville i givet fald være tre problemkredse at rejse tiltale på: der er hjemmelsproblematikken, der er anbringelses- og forrentningsproblematikken, og der er problemerne om eventuelle vildledende eller for-